

Vern Williams

55 år, mångsysslare

"Tja, man är ju lite av en joker."

Vern om sig själv

Tja, man är ju lite av en joker. Jag har väl gjort det mesta man kan tänka sig under en livstid, och lite därtill. Dammsugarförsäljare, produkttestare, diskplockare och mekaniker. Nämn ett jobb. Jag har haft det. Och förlorat det. Det är inte det att jag inte trivs med att arbeta, men människorna brukar vara så trängsinta. Arbetstider, facklig anslutning, gemenskap och allt det där. Det intresserar mig inte så mycket, och det är väl därför jag får gå vidare varje gång. Jag passar inte in helt enkelt, inte på en arbetsplats i alla fall.

Vern om livet

Jag skulle nog kunna vara bitter, men det är jag inte. Vet inte varför, men på något sätt har jag alltid kunnat se något positivt, eller i alla fall humoristiskt med min livssituation. Då är det nog värre för min fru, Mary, hon trivs inte riktigt med mitt sätt att leva livet. Hon såg väl mig som en charmig ung företagsam, men aningen tankspridd herre när vi gifte oss. Men nu är jag nog inte mycket mer värd än luffarna som kommer till stan på tomma godsvagnar. Jag har inte mycket att ge henne förutom min kärlek, och den räcker liksom inte riktigt till i längden. Inte för henne i alla fall. Det är ett evigt tjat om en ny bil, en ny klänning, pengar till mat och cigaretter och så vidare. Visst, jag förstår att hon blir lite desperat, men jag kan inte leva livet på något annat sätt. Det blev ju förstås extra jobbigt för henne när vi tvingades sälja huset vi hade. När vi bodde där kunde hon i alla fall ge en illusion av att vi hade pengar till sina väninnor, men nu är det omöjligt. Vi bor i en liten lägenhet i centrala Baker City, och jag trivs bra med det, men det gör inte hon. Nej gosse, mitt liv har blivit en enda lång upprepning av samma visa, från morgon till kväll: Om du bara kunde fixa ett jobb, lite pengar och ta hand om din fru. Om jag hade vetat att du var en sån här slarver hade jag aldrig gift mig med dig... Och så vidare.

Men jag är den jag är, och det är jag stolt över. Just nu försörjer jag mig på att korrekturläsa en reklamkatalog för damunderkläder. Det enda som stör mig med jobbet

är att de inte har skickat med bilderna till texten. Antar att de förstod att jobbet skulle ta längre tid att utföra om texterna hade stått bredvid bilder av lättklädda damer. Men det är helt okej, jag får ganska bra betalt så fort jag är klar. Och en hemskickad kopia av katalogen när den har tryckts. Förstås.

Vern om familjen

Mary är den enda familjen jag har, och hon finns trots allt där för mig. Fastän jag inte ger henne allt vad hon behöver. Barn har vi aldrig ens pratat om, eftersom den ekonomiska situationen inte tillåtit det, och jag har i ärlighetens namn aldrig velat ha några ungar heller. Vi har det bra för oss själva, jag och Mary, och nu är det ju ändå för sent att sätta igång.

Mamma och pappa har jag inte kontakt med längre. De har inte velat befatta sig med mig sedan jag vägrade plugga på college. Jag hade ingen lust att gå samma väg som pappa. Ta över familjeföretaget och leva mitt liv som han levde sitt. Skobutiken har ju för den delen gått omkull, precis som jag trodde att den skulle göra. Och jag kan tänka mig att de lägger en del av den skulden på mig också. Att om jag hade funnits där så hade pappa orkat ta hand om butiken bättre, och då hade den överlevt. Men jag tror inte det, jag vet inte alls faktiskt. Jag tyckte och tycker fortfarande att de borde respekterat mitt beslut. Men å andra sidan, att någon i min ålder gjorde så på den tiden, var helt otänkbart. Det är väl därför vi inte har sett varandra på över tjugo år, förutom när vi stöter på varandra någonstans nere i centrum. Men vi hälsar inte ens på varandra.

Nej. Familjen för mig är Mary. Och mina vänner. De håller jag mycket kära och utan dem hade jag inte varit den jag är idag. De har alltid stöttat mig och vi har haft jåkligt kul tillsammans. De är som bröder för mig. Familjen som jag aldrig hade i mitt föräldrahem.

Vern om vännerna

Ett gäng riktigt rejäla karlar. Robbie, Gordon och Mel har betytt otroligt mycket för mig genom åren. Vi träffades på high school och har hängt ihop sedan dess. De är väl egentligen de enda människor jag verkligen litat på förutom mig själv. Vi syns ju tyvärr inte så ofta nu för tiden, det blir mest på vår årliga fiskehelg vi träffas allihop. Men förra året var Gordon precis uppe i flytten till Richland, och hade inte tid att åka. De andra hade också fullt upp och vi sågs inte alls den sommaren. Det är i stunder som de som jag lever på minnena. Kan inte låta bli att skratta när jag tänker på hur vi brukade skjuta ekorrar hemma från Robbies fönster i hans föräldrahem. Men visst, så är det ju. Folk har olika scheman, olika mycket att göra, och det är inte alltid alla kan finna tid till att träffa vännerna. Speciellt inte om man har familj, det förstår jag.

Mel till exempel, han har fullt upp med sina döttrar, båda två är i åldern då man börjar titta på pojkar ordentligt. Det är klart att han har mycket att göra, med jobbet och allt. Jag kan väl ibland känna att det är lite dumt att han har det där jobbet som bilförsäljare. Han kan inte så mycket om bilar, jag kan betydligt mycket mer, ändå är det han som har en fet lönecheck i brevlådan i slutet på varje månad. Men vad fasen, inte skall jag låta som en dålig förlorare. Mel har det bra, och han förtjänar det! Det brukar alltid Robbie säga, när en illa vald mening slinker ur mig.

Han är sån Robbie. En riktig nallebjörn som brukar se till folks bästa. Han har en fruga som mest är ute och ränner på saker hela tiden och själv sitter Robbie mest på sin veranda och dricker öl. Ibland tar han sin röda Buick, som han köpt av Mel, ner till min lägenhet och så sitter vi i mitt kök och pratar lite, röker en cigarett och dricker öl tillsammans. Han är en bra karl, Robbie, men lite bakom flötet. Han är inte ett geni, men han ställer upp för sina vänner, och för mig är det som betyder något. Han har ett gott hjärta, och det är viktigast av allt.

Och om Robbie har ett gott hjärta har väl Gordon ett brustet. Han förlorad sin grabb, Timothy, under andra världskriget. Nazisterna knäppte honom och lämnade

honom att dö på ett fält med sockerbetor. Gordon har inte varit sig lik sedan det hände, trots att det är över tio år sedan. Antar att sånt kan få en att tappa fattningen totalt, och det var bra att han och frugan flyttade till Richland, en stad några mil bort, förra sommarn. Han fick jobb som chef på stadsbanken och det var nog bra för honom att komma bort från huset där de bott hela tiden. Det måste ha påmint honom om Timothy, och det måste ha gjort fruktansvärt ont.

Det är nog så det fungerar, det gör ont ibland. Och vi har alla haft våra svårigheter, men vi tar oss genom dem, förr eller senare. Vi har trots allt varandra, och det betyder något. Det känns skönt att alltid ha någon att ringa till när allt känns hopplöst. Robbie, Mel och Gordon. De är mina bröder. Det är bara så det är.

Vern om den stundande helgen

Skall bli otroligt skönt att komma iväg från stan. Bara koppla av ett tag, fylla bilen med öl och fiskespön. Kör hela vägen upp till Blue mountains och fiska i Naches, den största floden som flyter i reservatet. Jag behöver verkligen en helg bort från allting, en liten stunds semester med riktigt goda vänner. Skall bli kul att se alla igen, och jag har köpt med mig en hel del Jack Daniels. Vi har ju ett förlorat år att ta igen, och det skadar inte att ha så det räcker och blir över. Det är en tilldragelse värd att fira. Att vi fyra träffas allihop, för första gången på två år.

Vern om fyndet

Det kändes lite olustigt till en början, det får jag väl erkänna. Men de andra tog det ju med ro och efter ett tag kändes det nästan som om vi alla hade glömt bort det. Vi drack, vi hade trevligt, spelade kort och umgicks. Precis som vanligt. Ingen ville liksom ge vika och åka hem, vi hade längtat för länge efter helgen. Nej, ta mig tusan om jag skulle skämmas för att vi hade roligt och fiskade. Jag ångrar inte att vi blev kvar vid floden och hade det trevligt. Inte en sekund.